

CHƯƠNG 2002:**BÀI HỌC VỀ HAI VỊ THỦ KHOA TẠI TRUNG TÂM ANAHEIM.**

Ngày Vía Đức Ngài năm nay tại Đại Hùng Linh Điện (ĐHLĐ) được tổ chức vào ngày 12 tháng 1. Đó cũng là ngày cuối cùng tôi có quyết định chấm thủ khoa khóa 2 tại Trung Tâm Trị Liệu và Thiên Định (TTTLvTĐ) thành phố Anaheim.

Theo báo cáo của các giảng viên, tại đây có hai học viên sức học ngang nhau, siêng năng ngang nhau, sự sốt sắng cũng ngang nhau và tâm cầu đạo cũng ngang nhau. Đó là hai vị: Zeb Sanders, người Mỹ da đen, theo đạo Tin Lành, sống tại thành phố Los Angeles và bà Mary L, người Mỹ da trắng, theo đạo Công Giáo, ăn chay trường cũng sống tại thành phố Los Angeles. Hai người cũng cùng ở một nơi xa đối với Anaheim nhưng luôn đến học không hề trễ. Tôi có đến trung tâm để gián tiếp xem mặt hai vị học viên này. Dĩ nhiên là tôi biết về căn cơ của họ nhưng trong khóa cạnh trường lớp thì không thể nói mình chấm theo căn cơ một cách khơi khơi được mà phải dựa vào một tiêu chuẩn cụ thể. Ngặt là mọi tiêu chuẩn đã được áp dụng, chỉ còn một sự chấm điểm cuối cùng dựa vào duyên, phải là cái duyên từ tâm thức dựa vào hoàn cảnh thực tại.

Ngày Vía Đức Ngài đến, đó là cái dịp mà tôi chấm điểm 2 vị đang tranh nhau danh dự thủ khoa. Tôi bảo các huynh trưởng đưa học viên từ các Trung Tâm, các Định Tâm Đường đến dự lễ Vía. Tôi nhấn mạnh, chỉ nói thôi chứ không bắt buộc học viên. Bà Mary có xin phép các giảng viên cho bà được dẫn theo chồng và mẹ đến dự lễ. Điểm đặc biệt nhất là trong ngày lễ, bà không có xe nên đã mượn xe của người quen để đến ĐHLĐ. Còn Zeb thì mắc bận. Từ điểm đó đã cho tôi đi đến quyết định chọn bà Mary L là thủ khoa của khóa 2 của trung tâm và ngày 26 tháng 1, tôi chính thức làm lễ thọ ký cho bà tại ĐHLĐ và ban cho bà Tâm Khai Thiên Linh Bảo Pháp, là loại bảo pháp hàng thứ 18 của Thiên Linh Bảo Pháp, cùng ân điển ban cho bà Pháp Hộ Bệnh để lập hạnh và điều động tham gia vào các công tác của đạo.

Nhân đây, tôi cũng xin kể cho các pháp hữu nghe thêm về hai mẫu chuyện tiền thân của hai vị thủ khoa của trung tâm, để mọi người hiểu thêm về cái duyên của con người như thế nào? Từ cái duyên đó sẽ hiểu rõ được, khi học đạo, con người sẽ học ở mức độ nào và khi làm việc, họ sẽ làm việc ở mức độ nào, trong môi trường nào?

Thủ khoa thứ nhất: DANIELA S.

Cô Daniela là người Đức, chuyên viên ngoại giao quốc tế của một Hội Thánh Tin Lành lớn trên thế giới. Là một trong những bệnh nhân đầu tiên lui tới trung tâm.

Trong những ngày đầu lui tới để được chữa trị bằng khoa Châm Cứu với bác sĩ Đình Quốc Hùng, tôi đã nói với Sư Tỉ, Bibi, chú Ngọc, chú Lành, chú Ph, chú Th,... về cô:

- Cô đó sau này sẽ theo pháp của mình và sẽ làm việc cho pháp đạo!

Mọi người đều hỏi tôi lý do, tôi nói:

- Cô ấy đến để giải quyết chuyện tình với Bibi và thực hiện lời hứa với Thầy!

Cách đây chừng 300 năm, tiền thân của cô là tùy viên sứ bộ của một nước tại Châu Âu đến Trung Quốc. Nói là tùy viên nhưng thực chất, vị này chính là cái đầu và là cái nhìn của cả một quốc gia, là chuyên viên phân tích tình hình về kinh tế, chính trị,... của Trung Quốc cho chính phủ. Tuy nhiên, vị này không giỏi về ngoại giao nên không nắm vai trò dẫn đầu phái bộ.... *(Ghi chú của TCQN: Phần này được rút ra).*

... Tuy nhiên, tôi nhấn mạnh, cô đến đây vì tình hứa xưa thúc giục nhưng tôi chủ trương không đòi, chỉ nương theo cái duyên thường tình của thế nhân mà mở ra con đường đạo và khai hóa cho họ. Con người, nương theo cái duyên xưa để nay được học và lập hạnh. Ngày xưa là lời hứa cho quốc gia và cái tình cho cá nhân nhưng ngày nay, tất cả phải đặt mỗi đạo làm chính. Không còn phạm vi cá nhân và không còn biên giới của quốc gia nữa. Đó là sự nương theo duyên mà tiến hóa.

Gần 300 năm sau, mang thân người nữ, cũng với công việc gần như tương tự ngày xưa, chuyên viên ngoại giao quốc tế vận của một Hội Thánh lớn nhất nhì trên thế giới, là hội thánh duy nhất được tổng thống Nga Gobachev cho phép lên đài truyền hình để giảng đạo trong thời gian mới được cải tổ.

Cô đã trở thành một trong những bệnh nhân đầu tiên đến với TTTLvTĐ tại Anaheim. Khởi đầu được trị liệu qua bộ môn châm cứu, rồi cô được chuyển lần sang các khoa trị liệu khác như chỉnh xương, rồi Hộ Bệnh, cô thực sự thán phục với các khả năng trị liệu trên mà cô cho rằng đó là một phép lạ.

Ngày 20 tháng 7 năm 2001 khóa 1, level 1 được khai mở tại trung tâm, cô trở thành một trong những người đầu tiên đến ghi danh học khóa này. Trong suốt thời gian tham dự lớp học, biểu hiện của cô rất tốt, rất siêng năng và không hề bê trễ. Cô ham học và luôn cầu học. Bên cạnh việc học, cô tham gia các buổi tham quan của đạo. Ngoài ra, cô còn nghiên cứu các cách thức để góp phần phát triển ngân quỹ của đạo.

Vì là khóa đầu tiên nên được đặc cách không phải thông qua các buổi kiểm tra cuối khóa và khóa học được quyết định bế giảng vào ngày Rằm tháng Bảy, nhằm ngày 1 tháng 9 năm 2001 sớm hơn dự định. Cô Daniela là học viên duy nhất yêu cầu có được sự kiểm tra để cô tự lượng việc học của mình. Thể theo yêu cầu của cô, buổi kiểm tra vẫn được thực hiện và cô là học viên duy nhất đạt được điểm cao nhất trong khóa học.

Rằm tháng Bảy, cô được chính thức thọ ký và được ban Bửu Phẩm Thiên Linh Bảo Pháp, là Bảo Pháp hàng thứ 16 của Thiên Linh Bảo Pháp và được ân điển thọ nhận pháp Hộ Bệnh.

Sau khi tốt nghiệp, trong khi chờ đợi các lớp level 2 khai mở, cô được phân phối làm giảng viên cho Trung Tâm cho các lớp level 1 và tham gia vào các công tác hộ bệnh của Trung Tâm. Tuy nhiên, điểm đáng ghi nhận là cô đã tự nguyện làm việc trong ban phiên dịch của thầy Từ Long Ngọc (Bibi) phiên dịch các sách vở của đạo sang các ngôn ngữ: Ý và Đức ngữ nhằm góp phần truyền bá pháp đạo tại các nước Châu Âu.

Tuy nhiên, cô còn mang cái tâm thức xưa khá nặng, ngày 11 tháng 11 năm 2001, khi cùng với hơn 20 pháp hữu tháp tùng với tôi thăm viếng cuộc đất tại Golden Hills, cô nói với Bibi:

- Mọi người đều thấy hãnh diện khi đứng gần Thầy, nhưng tôi, tôi chỉ thấy hãnh diện khi đứng gần Bibi mà thôi!

Hay có lần vào tháng 1 năm 2002, cô nói với Bibi:

- Nơi nhà tôi có một vườn hoa, tôi sẽ làm một bức tượng của Bibi trong vườn và một bức tượng của tôi đứng nép mình phía sau cô, tôi cũng thấy mãn nguyện!

Tôi bảo với Bibi:

- Mặc dầu bây giờ người này mang thân đàn bà nhưng không vì vậy mà không đáng ngại, phải nương duyên cũ, nương cái tâm thức cũ để dẫn họ ra, phải hướng dẫn cho họ hiểu về đạo, phải gỡ ra cho họ. Vị này chưa chắc nghe sự hướng dẫn của Thầy nhưng chắc chắn vị này sẽ nghe sự hướng dẫn của em. Em phải cố gắng rửa mình để làm mẫu mực mà hướng dẫn cho người vì từ từ mình sẽ ảnh hưởng đối với người.

Cô thường buồn chán những người thân của cô, cô thấy không một ai nghĩ cho cô, không một ai dành cho cô một chút tình nào cả. Cô hỏi Bibi tại sao cô làm mọi chuyện mà không một ai thương mình, ai cũng ghét mình kể cả chồng, cha, mẹ, anh em cật ruột. Bibi khuyên cô:
- Cô đừng thắc mắc tại sao mọi người không thương mình, hãy đặt vấn đề là mình phải thương mọi người mà không đòi hỏi người ta thương mình.

Cô hỏi lý do, theo lời gợi ý của tôi, Bibi bảo cô cầu nguyện với Ông Trên xin cho cô trong 3 ngày để hiểu được lý do. Cô làm theo. 3 ngày sau, cô nằm mơ, cô thấy cô đi khắp nơi và trên mỗi bước chân của cô hàng hàng lớp lớp dồi bột sanh sôi nẩy nở và đám dồi bột này bám rút vào thân thể cô. Giác mơ làm cô kinh hãi, phập phồng, lo sợ. Bibi hỏi tôi, tôi giải đáp:

- Điều đó đã cho thấy, trên mỗi bước chân của mình ngày xưa đã gây cho sinh linh biết bao nhiêu đồ thán, tang tóc. Cái ngã của mình lớn quá, đến xứ nào không được vừa ý thì thêm mắm thêm muối để thành chiến tranh cho xứ đó, biến các nước nhược tiểu thành thuộc địa. Cái bước đường ngoại giao của mình đã làm chết bao nhiêu sinh mạng rồi để bây giờ đòi người ta thương mình thì làm sao mà có được?

Là người thông thạo rất nhiều ngôn ngữ, cô đã biết sử dụng kiến thức của mình trong việc đạo. Các tác phẩm của đạo đã từng bước được chuyển dịch, điều này làm cho tôi rất hài lòng vì ít nhất, cô đã biết sử dụng ngọn đuốc sáng của pháp đạo soi đường cho mọi người rồi đó. Tôi hy vọng rằng trong tương lai, cái tâm thức của một nhà ngoại giao sắt máu, từng gieo rắc đau thương cho cả một vùng trời nay sẽ trở thành một vị thừa sai mang giáo pháp VVQN soi sáng cho cả một vùng trời. Tôi hy vọng là như vậy và tôi hy vọng đời này, cô sẽ thực hiện được cái hạnh lành của mình.

Thủ khoa thứ hai: MARY L.

Kể từ khi khóa 1 bế mạc, vì phải giải quyết rất nhiều việc nên tôi ít có dịp ghé đến trung tâm tại Anaheim nên tôi không biết cô Mary L. đến với trung tâm bằng cách nào? Tôi nhớ có một lần tôi ghé thăm vào giờ trị liệu bằng châm cứu sáng thứ Bảy, thì tôi gặp cô Mary ở đây.

Lúc ấy, tôi cũng vào như một bệnh nhân ngồi kế bên cô nhưng chúng tôi không ai nói với ai một lời nào. Tôi thấy cô thường thích ca hát nghêu ngao một mình. Hỏi những người chung quanh thì tôi mới biết cô là một giáo sư âm nhạc tại một trường trung học và cũng là một chuyên viên vận động và có ảnh hưởng về chính trị. Rồi một dịp khác, tôi đến thăm trung tâm nhằm lúc có lớp, lúc đó khóa 2 đã được khai mở, tôi lại thấy cô Mary là học viên của lớp đó, tôi chỉ đến ngồi đó mà không nói một lời nào. Rồi tôi liên tục gặp cô đến 2, 3 lần nữa nhưng cũng không nói chi với cô cả, cao lắm là gặp nhau chỉ xá chào mà thôi. Cho đến khi cô biết được tôi và nhiều lần muốn nói chuyện với tôi nhưng tôi cũng không bắt chuyện với cô nên cô cũng không biết phải bắt đầu như thế nào. Đối với mọi người thấy lạ nhưng bản thân tôi thì không thấy lạ vì tôi biết lúc ấy chưa phải lúc để nói chuyện.

Ngày 2 tháng 1 năm 2002, tình cờ biết tin chồng cô bị bệnh nặng nên tôi bảo với Bibi cho cô biết, tôi sẽ đến nhà của cô để trị bệnh cho chồng cô. Cô rất cảm động về điều này. Sau khi rời trung tâm, tôi mời Bibi, chú Lành, chú Th, anh T và cô Mary cùng đi ăn tối chung tại một nhà hàng gần trung tâm.

Trong buổi ăn, tôi bảo Bibi hỏi cô:
- Trong tất cả tổng thống của Hoa Kỳ, cô thích ai nhất?

Câu hỏi có lẽ là khá vô duyên phải không? Chưa từng nói chuyện với nhau lời nào mà ngay câu đầu tiên không phải là giới thiệu tên như người bình thường mà lại hỏi gián tiếp qua Bibi về người tổng thống của Mỹ. Đối với người khác thì tôi biết nếu có hành động này thì họ sẽ cho là ông Thầy này vô duyên hết cỡ nói nhưng tôi biết cô không cho là như vậy, vì tôi đang đi đúng vào cái điểm của cô. Cô trả lời liền:

- Tổng thống Abraham Lincoln.

Tôi hỏi trực tiếp cùng cô:

- Vậy cô nghĩ như thế nào về tổng thống Thomas Jefferson?

Cô trả lời:

- Tôi không ưa ông ấy! Ông ấy không làm gì cả, chỉ ngồi một chỗ mà sai người khác làm như cái cách của hàng vương giả vậy!

Một vị khai quốc, một người viết lên bản tuyên ngôn độc lập của Hoa Kỳ, một người làm nên hiến pháp của Hoa Kỳ, tạo nên một căn bản cho nước Mỹ lại là người không làm gì cả à? Tôi không tranh luận vì tôi biết tại sao cô lại nói như vậy. Tôi chỉ hỏi tiếp:

- Cô có thích nấu ăn không?

Cô trả lời:

- Tôi rất thích nấu ăn, tôi thường nấu ăn và tôi biết nấu cả món phở của Việt Nam nữa!

Tôi hỏi:

- Cô có thích dầu thơm không?

Cô trả lời đại ý:

- Tôi không thích dầu thơm!

Đối thoại chỉ có bấy nhiêu đó thôi trong suốt thời gian chúng tôi ngồi ăn chung với nhau. Khi ăn xong, trở về trung tâm để cô lấy xe trở về nhà, tôi chỉ xòe tay trái của tôi ra và tôi nói với cô:

- Cô có thể cho tôi nắm lấy bàn tay của cô được không?

Cô đưa bàn tay của cô cho tôi nắm lấy rồi thôi. Suốt buổi gặp nhau chỉ có vậy. Rồi ai về nhà đó.

Tối thứ Bảy 19 tháng 1, trong buổi họp đạo, tôi cho phép cô tham dự buổi họp đạo tại Đại Hùng Linh Điện đồng thời cũng cho các phẩm sắc nơi đây được học thêm bài học mới. Trước hết, tôi cho gọi Thành Hoàng Địa Chủ của lục địa Mỹ Châu tức cố tổng thống Thomas Jefferson đến. Tôi hỏi vị này:

- Hôm nay, trong buổi họp đạo này, vị cho Thầy biết, vị có nhận ra người chị của mình của 2000 năm về trước hiện diện nơi đây không?

Vị này nhìn quanh và trả lời:

- Dạ, thưa Thầy có!

Tôi hỏi:

- Vị hãy chỉ cho Thầy người đó là ai?

Thành Hoàng Địa Chủ chỉ vào cô Mary. Mọi người và cô Mary hỏi hộc, im lặng, tôi kể:

Hôm nay, Thầy kể cho các vị một mẩu chuyện trong Thánh Kinh thôi mà không có thêm một phần nào ngoài đó, vị nào chưa biết về Thánh Kinh thì có thể tìm đọc để hiểu thêm.

Trong Thánh Kinh ghi chép, cách đây 2000 năm, khi Đức Chúa Jesus còn tại thế, gần gũi Ngài có ít nhất là 3 người phụ nữ: Một là cô gái bán thân nổi tiếng tên là Mary Magdalene và hai chị em tên là Martha of Bethany và Mary of Bethany.

Như các vị đều biết, thời ấy Đức Chúa Jesus từng cứu người chết sống lại, trong đó có người chồng của cô Martha of Bethany mà cô Martha là chị ruột của cô Mary.

Hai chị em này thương nhau, tuy nhiên luôn có sự hục hặc nhau về quan điểm. Người chị thì lo làm mọi chuyện bếp núc trong nhà còn cô Mary thì chỉ lo diện như cái cách của một tiểu thư đài các và mỗi lần Đức Chúa Jesus đến thăm gia đình hai cô này thì cô chị Martha luôn lảng xảng dưới bếp còn cô em Mary thì chỉ ngồi kể bên Đức Chúa. Trong Thánh Kinh viết, nhiều lúc cô chị chịu không nổi nên mới nói với Chúa, xin Ngài bắt con em của mình phải xuống bếp phụ mình làm thức ăn và Đức

Chúa bảo đại ý là cái cần thiết nhất trong lúc này là cô em đã làm rồi. Bỏ tất cả để đến bên Chúa mà lo sự học hỏi cho mình.

Có lần, cô Mary để dành tiền để mua một lọ nước hoa thật đắt tiền để rưới lên mình Chúa. Juda trách vì sự phung phí ấy. Ông nói với số tiền đó người ta phải làm cả năm mới có được. Tại sao không bán lọ dầu thơm đó đi để giúp cho người nghèo? Đức Chúa trả lời: Người nghèo, thì muốn đời các người luôn gặp nhưng ta thì không phải lúc nào các người cũng được gặp. Đức Chúa Jesus có nói người này (cô Mary) ngày nay dâng cho ta nước thơm và muôn đời sau người này sẽ để lại tiếng thơm. *(Lời dạy như vậy thì một phần Ngài đã gián tiếp đề cập đến việc luân hồi).*

Đời sau của cô Mary trở thành tổng thống của Hoa Kỳ, chính là tổng thống Thomas Jefferson. Dù vậy, cái tâm thức cũ của ông vẫn còn, ông cố tìm lại chị của ông, cô Martha. Vì vậy, đọc lịch sử của tổng thống Thomas Jefferson chúng ta hiểu tại sao người vợ của ông mang tên là Martha và người con gái của ông cũng được đặt tên là Martha, đó là cái tâm thức tìm người mang tên là Martha. Còn người chị là Martha thì như thế nào? Ngày nay cô ấy lại mang cái tên “Mary”!

Tôi nói đến đây thì cô Mary và mọi người đều giật mình. Tôi đã kể lại mẫu chuyện đối đáp của tôi và cô Mary trong nhà hàng. Tôi đã giải thích cái điểm then chốt trong tâm thức của cô Mary, lý do tại sao cô không ưa tổng thống Thomas Jefferson và luôn xem ông này không làm gì cả, chỉ ngồi không như một ông hoàng. Đó là cái thức cô giận người em ngày xưa của cô chỉ ngồi không như một cô tiểu thư. Cô không thích dầu thơm vì cô em của cô ngày xưa thích dầu thơm và ngày nay cô thích nấu ăn vì cái thức cũ của cô là thích nấu ăn, nay chỉ tạo lập lại mà thôi.

Cô Mary L ngồi nghe chuyện tiền thân của cô, là một người Công Giáo, lại am tường về Kinh Thánh cô đã hiểu cốt tủy của câu chuyện, vì đi đúng vào tâm thức của cô. Chuyện luân hồi là chuyện phiếm đối với người Công Giáo và nhiều tôn giáo khác nhưng các vị vẫn hiểu và chấp nhận được nếu đi đúng vào tâm thức của họ, cho dù 2000 năm nay cô vẫn một lòng tu học theo giáo lý và tôn giáo của cô.

Tôi mở ra thêm một điểm mà Thánh Kinh không hề nhắc đến: Tiền thân của cô Mary, tức là cô Martha vào lúc đó không phải là người tu học, không có căn cơ, căn bản nhưng được đặt vào vị trí quan trọng là người trong nhà đã được Đức Chúa cứu sống. Đó là một tiếng nổ lớn trong thời đó. Vì vậy, người ta đến cầu giúp hay đến tìm đạo thì thường tìm đến gia đình của cô Martha. Là người không có căn bản tu học và được hoàn cảnh đặt cho vai trò quan trọng thì vô tình tạo cho cô một bản tính khá khinh người. Cô thường làm khó người cầu đạo, cô thường ngăn chặn người cầu đạo bởi sự phán đoán của cô. Nào là người này chỉ đến để làm phiền, người này chỉ đến để cám dỗ Chúa,... mà không hề đặt cái tâm đạo trong sự phán đoán về đạo.

Đó là lý do trong suốt 2000 năm nay cô thường bị người đời chà đạp. Cho dù cô làm bất cứ chuyện gì, dù vĩ đại đến đâu, dù lớn đến đâu cũng bị đời chà đạp vì từng ngăn chặn người đến với đạo bằng tâm phàm đó là một lỗi lớn. *(Ghi chú năm 2012: Tại nghị trường Quốc Hội và sinh hoạt Đảng... cô thường bị người ta “đánh” vì những ý kiến và đề xuất...).*

Tôi nhắc đến chuyện này và tôi đã giải thích cho tất cả các pháp hữu lý do tại sao tôi rất khó khăn với những đệ tử nào thường làm khó và ngăn chặn người đến với đạo. Sư Tử, cô Vân hay bất cứ vị nào cũng không ngoại lệ, vì tôi muốn muôn đời sau của các vị không bị người đời chà đạp mà vô tình trở thành tội nhân của xã hội loài người. Nhân chuyện này, cô Vân hỏi tôi:

- Như vậy, Thầy đã đẩy cô O. đi vì muốn giúp cho cô O.?

Tôi nói đúng! Tôi đã giúp cho cô O. không phải vô tình phạm vào 4 lỗi lớn là:

- Hại Đạo, hại Thầy, hại người và hại mình!

2000 năm trả quả cũng đã tạm đủ và nay nhờ ơn lành của Thiêng Liêng, cô Mary L. đã được đến với Chánh Pháp. Thành Hoàng Địa Chủ trong dịp này cũng xin được nói chuyện cùng với người chị ngày xưa của mình. Hai chị em cùng ngồi nói chuyện với nhau, cùng kể về những chuyện xưa, tánh tình xưa mà ngày nay cô Mary vẫn còn giữ. Là một nhà chính trị, cô Mary cũng không quên hỏi những câu hỏi mà cô hằng thắc mắc về các chính sách của cựu tổng thống Thomas Jefferson và được vị này giải đáp rành mạch. Cuối cùng, vị Thành Hoàng xin được nắm tay người chị của mình. Trước khi vị này ra đi, tôi nói vui với vị này và mọi người:

- Sao! Vị phục Thầy chưa? Thầy đã kiếm được người chị của vị rồi đó! Thôi nhé! Giận hờn gì với nhau thì hôm nay chấm dứt nhé!

Ai cũng cười, ai cũng vui. Cô Mary còn lâng lâng cảm giác như người mới vừa thức dậy sau giấc ngủ dài. Mọi người ai cũng hỏi về những chuyện liên quan đến Thánh Kinh, liên quan đến cái thức và vòng luân hồi sinh tử. Trong dịp này, cô Dương Thu Hương hỏi tôi:

- Thưa Thầy! Cô Mary Magdalene đã đến đây chưa?

Tôi trả lời:

- Chưa! Nhưng cô ấy đang trên đường tới đây!

Nhân đó, tôi dạy cho mọi người một phần nào nhìn ra tiền thân của người đối diện. Sau buổi họp, mọi người đã ra về, cô Mary còn bồi hồi lưu luyến ở lại, tôi biết cô còn chờ tôi nhưng lúc ấy tôi đã vào phòng... *(Ghi chú năm 2012: thời gian sau, chồng của cô cũng đã thọ pháp, ông là một trong những vị thủ lĩnh của một Đảng lớn của Mỹ. Có lần ông đã dẫn người con trai 16 tuổi của mình đến Đạo Viện, tại một góc riêng, ông đã dạy người con mà Bibi đã nghe được: Con hãy nhìn cho rõ chỗ này và phải học cho thật kỹ, vì chỉ có những bộ đầu thật vĩ đại mới tính được như vậy... Tuy nhiên, sau này Thầy đã không tiếp vị này nữa, vì sau ngày TT Bush phát động chiến tranh Iraq, vị này đã đến thỉnh ý Thầy về việc các nghị sĩ muốn tiến hành việc truất phế TT Bush vì đã vi hiến trong rất nhiều vấn đề... Thầy cho biết rằng: Tất cả chính phủ nào được hình thành trên đời đều do ý tâm của chúng sanh chọn và được Thượng Đế chuẩn. Thế nên, là một công dân tốt thì nên đóng góp hoặc có bất bình thì góp ý. Góp ý không được thì phải tìm cách để góp ý, góp ý không được nữa thì phải xem lại cách góp ý của mình, ý kiến có đúng, có phù hợp không? Không nên chỉ thuần túy chỉ trích, phê phán rồi làm những hành động gây xáo trộn, tổn hại đến quốc gia. Thầy đã từ chối việc đàm thoại, dầu rằng người ta đã cầu Thầy với lý do vì các thế hệ về sau của Hoa Kỳ... Ở mặt khác, chuyện tiến hành cuộc chiến cũng vậy, các cố vấn của TT có hỏi: "Cuộc chiến ấy có phù hợp với ý muốn của Thượng Đế hay không?" Thầy trả lời: "Chuyện của các vị là chuyện của các vị, chuyện của Thượng Đế là chuyện của Thượng Đế, đừng trộn lẫn làm một!"... Thầy không tán thành chiến tranh, cũng không tán thành việc lật đổ, chỉ trích... Đóng góp cho chúng sanh là hành động duy nhất mà người tu có thể làm).*